

1885-11-15

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Eline Lange

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Arkivplacering:

Mappe 47 nr. 15

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 47 Nr. 15

Antoinettes Minde 5 Nov 1885.

Kjære Fru Lauge

Inderlig tak for Deres breve, hvor langt hellere vilde jeg dog svare Dem mundtlig; men da der ikke er udsigt til at jeg så snart kan komme til det, må jeg skrive, trods jeg dobbelt så meget som før føler det mislige ved at bruge pennen, for jeg dynd, at jeg uddøvendig må svare. De har ganske bestemt mit forstædt mit næstsidste brev. Nu skal jeg så klart jeg kan svare på Deres to breve. Forst kommer de ord af Dem, (med hensyn til forleden lørdag aften) "og Agnete var saa fuldstændig sig selv, ja viste sig endog mere inddadende, end det ellers ligger i hendes tilbageholdne Natur!" - Det er så aldeles min egen opfattelse af hende, og i det hele stemmer hvert ord om hende, som jeg har fra Dem, sådan med mit syn på hende, så jeg kun bliver tryggere og tryggere i min sag; derfor må jeg nævne det ord Frk. Hornemann fortalte. De havde brugt om hende, ja Agnete er som hun ser ud", for det er det jeg så inderlig har følt i de mange år jeg jo kun har kunnet holde mig til hvordan hun så ud, jeg har altid været så uss på; at hun var som hun så ud. - Videre - Ja sandelig, jeg håber også, at forholdet skal udvikle sig jævnt og naturligt, når jeg kommer i Deres hus, og det er

maadelig kjærligt af Dem og Professorerne at have
åbnet deres dør for mig. - Videre - Mit brev
fra søndag og mandag tæller De at De ikke
ret forstår, men det må være fordi De har misfor-
stået det, De må have troet, (det er naturligvis mig
som har skrevet utydeligt), at jeg bad om på
søndag at få tale med Frøken Agnete for at hjælpe
til hende, men det var så aldeles ikke min mening.
Her kommer jeg atter til en lighed mellem Deres og
min følelse og syn på sagen. Frøken Hornemann
fortæller, at De vilde have, at jeg straks talte
med Frøken Agnete den dag Hr. H. var ude
hos Dem, og i dette brev beklager de tredje
mands indblanding. Og beklager også tredje
mands indblanding, og uetop af den grund var
det, at jeg selv ønskede at tale så hurtigt som
muligt med Frøken Agnete, ikke for at hjælpe,
men for at fortælle om mit forhold til hende,
det som De dog kun har kunnet sigge hende på
tredie hånd. Altså selv Dem føler jeg som tredje
mand, men misforstå mig ikke, too ikke, at jeg
er bedrøvet over at have Dem til tredje mand,
for, ja Fru Lange, jeg kan ellers ikke sigge Dem, hvad
jeg føler for Dem, men det er varmt kom De tos, og
resultatet viser, at De har talt min sag bedre
end jeg selv kunde have gjort det. Og det takker
jeg Dem for til min sidste stund. For De har ikke
talt så Frøken Agnete er bleven bange for

at jeg skulde være ubelovstændig. Jeg var jo i sin-
tid smukt for at gribe en Lejlighed og så selv tale
til Frøken Agnete, netop fordi jeg følte det langt
modigere og bedre i selv at tale, men der blev
næsten lukket for denne Lejlighed, og så måtte
jeg til Dem. Jeg vid, det havde været modigere,
om jeg selv var gået til Dem, men de kan dog
vist forstå, at fristelsen til at tage mod Frø.
Hs. tilbud om at gå til Dem, var så stor
så jeg med tak tog imod det. Jeg er undselig, og
det at gå ind i Deres så fremmede Hus, vilde have
været mig meget svært, meget sværere end at
tale til Frøken Agnete. For resten kan Frøken
H. vidne, at det er mig og ikke hende, som
har drejet på Sagen, for at fremme den på
alle måder. Gud ske Lov, at Sagen kom i
Deres hænder, og jeg ikke gik lig til Frøken
Agnete, for jeg tror den nu er så godt begyndt
som muligt. Og nu foreslår jeg og på sindest
om at tale til Frøken Agnete om min fortid
og mit forhold til hende, i den overbevisning,
at de intilvidne har gjort det fuldkommen
tilstrækkeligt. - Det er den naturlige ting af Orden,
at Frøken Agnete og jeg lærer hinanden at kende,
jeg har aldrig villet andet. - Vidne - Om jeg
føler, at jeg kan være en fast støtte for hende,

føler at jeg kan give hende en mandig og sund
kærlighed. Ja en mandig og sund kærlighed kan
jeg give hende, det er mit sikre støttepunkt;
jeg ved hvor syndig, skrøbelig og mangelfuld
jager, og kan ^{det} frygte for at jeg er hende alt for
underlegen, frygte for at skuffe hende dybt,
men er det så underligt, at jeg sommetider kan
føle det store ansvar med angst. Gud give
at hun må vælge rigtigt. Men min kærlighed
giver jeg hende hel og holden til min sidste
stund, og den tror jeg vist skal bide på
alle mangler, og gjøre mig til fast støtte for
hende alle dage. Og nu vil jeg vænte og glæde
mig over så bare langt jeg allerede er kommet.
Gjød jo, at dagen kan ikke være bedre i gang
end den er, og jeg tør love Dem, at De ikke
efters skal frygte for de vilde flammer,
som jeg har lidt under i den forløbne tid.
Når De dømmer mig, beder jeg Dem aldrig
at glemme alle de år jeg bygger på og som har
så meget at sige og giver hele forholdet dets
karakter. Jeg har jo været som en sammenbrændt
bunte gløder, som af mangel på luft har troet
sig selv død, så blev der rodet op i bunken,
og flammerne slog op i den nye luft, men de